

"Kalkun ka arvas ..."

Keskkooli lõpetamisest oli möödunud päris mitu aastat, kui oma õpetaja-ga ühe vestluse ajal märkas-in, et olen teda juba mitu minutit sinatanud. Ehmusin ja endale omaselt ütlesin selle mõtte ka kõvasti välja. Õpetaja naeratas ja arvas, et olen rumaluke, et sellise asja pärast muret-sen.

Millal see siis juhtus, et tekkis julgus temale, õpetajale, öelda sina?

Alles see oli, kui algklassiõpetaja käskis meil kaasa võtta lusikad. Miks, saime teada siis, kui ta omavalmistatud moosipurgid välja võttis ja neid maitsta lubas. Või kui sai käia kalmistul habesamblikku tundma õppimas.

Alles see oli ...

Minu õpetaja

Õpetajatega on naljakas lugu. Alguses tunduvad nad kõige tähtsamad ja olulisemad aramusliidrid. "A-a-a-aga õpetaja ütles ...," algab algklassiõpilase iga teine lause. Tühja sest, mida vanemad räägivad, õpetaja teab. Nii meenub mulle kohe üks väike poiss, kes päevapealt oma toitumisharjumusi muutis, sest õpetaja teatas, et tee on kasulik. Ja nii aastateks.

Siis saavad õpetajatest õpsid, kes ei tea midagi. Aga põhikoolis ollaksegi ju ise kõige targemad.

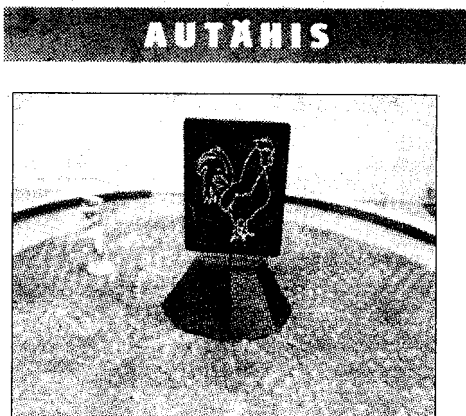
Ja ühel hetkel saabub taas see aeg, mil õpetajas nähakse partnerit, mitte käskijat, kelle heaks asju teha.

Ja ikkagi jäävad nad, minu õpetajad, igal hetkel, nii varases kõiketeadvas nooruses kui aastaid hiljem kellekski, kelle kohta ütlen MINU õpetaja. MINU! Kuigi tegelikult on õpetajad kellegi vanemad, sõbrad, aga omaks peab neid lendude kaupa lapsi.

See on veider, kuidas nende oluliste õpetajate silmad, MINU õpetajate silmad, saadavad mind kogu mu elu. Nii mõnegi artikli või loo kirjutamise juures mõtlen, mida tema arvaks, kas ta kiidaks selle heaks?

Kadri Haavajõe

Virumaa Teataja

- Eelmise aasta kevadel algatas Haljala gümnaasium mõtte püstitada Haljalasse ausammas Eesti õpetajale, selle raames kutsuti üles panema kirja õpetajatest lugusid, mida oodatakse 24. veebruarini maavalitsuses.
- Virumaa Teataja ajakirjanikud jagavad ka edaspidi leheveergudel oma mõtteid õpetajatest.
- Õpetaja autähisest saab lugeda lähemalt eestiõpetaja.haljala.ee.

Ja neid silmapaare, millele mõelda, mis minu õnneks mitmeid.

Oma töös puutun kokku paljude õpetajatega ja alati lahkun koolist toreda emotsiooniga. Ja näen paraku ka seda poolt, mis varem varjatuks jäi. On kurb kuulata, et paljud vanemad arvavad end olevat targemad kui õpetajad. Et hoopis õpetajaid tuleb kasvatada.

Kui mõtlen tagasi oma õpetajate peale, kelle vastu austus kõige suurem oli, siis nii mõnelgi neist oleks täna raske klassi ees seista.

Nemad ei oleks valmis teenusepakkuja rolli astuma, kus klient ehk õpilane on kuningas. Kahjuks tundub, et noored ja nende vanemad oma peas üri-

tavad neid sageli sinna sundida.

Aga mitte alati.

Sealt ehk ka minu arvamus, et õpetaja olgu Õpetaja. Olen selles suhtes ilmselt natuke konservatiiv, kuid meenub taas, kui karm, aga õiglane oli minu õpetaja. Täpsust armastav. Hea õpetaja.

Kui kell helises ja õpetaja ei lõpetanud tundi, ei teinud keegi meist teist nägugi. Tund kestis täpselt nii kaua kui vaja. Ja vaadates tagasi, saan ma aru, et just seal sai selgeks, et peale õiguste on meil ka kohustusi.

Vihmavari

Hea sõbra käest kuulsin järgneva loo. Eesti kooliõpetaja läheb pärast puhkust pangaautomaadi juurde, et raha välja võtta.

Pistab kaardi pilusse, sisestab PIN-koodi, valib vajaliku summa, masin hakkab surisema. Suriseb ja suriseb ja suriseb. Suriseb kohe kuidagi mõtlikult. Lõpuks ilmub pangaautomaadi aknakesele teade: "Valesti valitud amet".

Tegelikult oleks õpetajatele hoopis teistsugust automaati vaja. Sellist, mis teataks aeg-ajalt, et nad teevad head tööd

ja õiget asja. Nendegi õpilaste arvates, kes praegu neid klassisõrumis pisut altkulmu põrnitsevad ...

Aeg aitab ...

Muide, korra olen oma õpetaja pärast ka nutnud. Keskkooli lõpus andis õpetaja meile kõigile vihmarjulukujulised šokolaadikommid. Ja rääkis, et kui elus raskeks läheb, tuleb vihmavari lahti teha ja lasta kõigel halval endast mööda sabiseda. Ja kui väga hulluks läheb, siis tuleb teha nagu Mary Poppins. Lennata ära.

Ta oli ilmselt ainuke õpetaja, kes mind kunagi nutma on pannud. Just sellel päeval.

PS! Kui ma pealkirja hakkasin panema ja meenusin kooliaega, meenus mulle kohe unustamatu tsitaat matemaatikutunnist: "Kalkun ka arvas ...". Väljäätlumiste eest tuli vastutada, ehkupeale pakkumisest jäi väheks.

"Nemad ei oleks valmis teenusepakkuja rolli astuma, kus klient ehk õpilane on kuningas."

Kadri Haavajõe